

Körömnövesztő rekord

Erdenes elgondolkodni rajta! Még 1962-ben történt, hogy a nemes Adityanak, az indiai kormány tisztviselőjének, akinek egyébként soha semmilyen valamire való ötlet nem jutott eszébe, olyan különös gondolata támadt, amitől világsikert remélt. A 27 éves Aditya kilépett hivatalából, és elhatározta: a jövőben csak annak szentelt életét, hogy hosszú körmeiket növelessen. Bizott benne, hogy a körömnövesztésben világsúcsot ér el. Most úgy véli, hogy elérte célját. Büszkén mutogatja fáradhatatlan erőfeszítéseinek eredményét: leghosszabb körme több mint 18 centiméter, legrövidebb pedig 12 centiméter hosszú.

A fiatal indus elismeri, hogy a világsúcshoz vezető út eddig nem volt könnyű. Nemcsak azért, mert állandóan vigyázni kellett, hogy valamelyik körme ne törjön, hiszen ez a „szerecsétlenség” hónapokra visszavetette volna. A rendszeres körömápolás elképzelhetetlenül sok idejét rabolta el. Az egész kéz egyszerű ápolását nem lehet egy nap alatt befejezni. „A munkát, egyéb kötelezettségeimtől függően, két vagy három napra osztom el”, magyarázza Aditya.

Két kellemetlen incidens után — a gondos ápolás ellenére először hüvelykujjának, másodszor pedig mutatóujjának körme tört le — Aditya most már nagy ügyességre tett szert. A zsúfolt autóbuszokon és villamosokon is minden különösebb nehézség nélkül, „játszva” közlekedik. „Persze körmeim nagy feltűnést keltenek, és az emberek számos kérdéssel ostromolnak” — mondja a deli körömnövesztő rekord — „de ezt már megszoktam”.

Először Szegeden Országos virágkötészeti verseny

Az ünnepi hetek alatt a városi tanács és a magyar agrártudományi egyesület kertészeti társasága szervezésében rendezik meg az országos virágkötészeti versenyt. Négy város — Budapest, Gyula, Miskolc és Pécs — után először Szegeden, augusztus 13-16. között.

A szegedi ember eddig inkább csak a tévében, vagy a prospektusok lapjain láthatta a virágkarneválok színpompáját, a kompozíciók szépségét. Most először személyesen is találkozhat velük. A kiállított mintegy 250 kompozíciót a legjobb hazai virágkötők készítették, sokuk szép nemzetközi sikereket ért el. Minden bizonnyal számos jó ötlettel szolgálnak a lakásait és a szepet szerető embernek. Hiszen a virágot nem elég csak betenni egy vázába. A csokrot úgy kell megkomponálni, hogy izélesen mutatson, hogy hangulatossá tegye a lakást. A lakás- virágkultúra az utóbbi években Magyarországon is nagy fejlődésnek indult, melyben a virágkötészeti versenyeknek is szerepük van. A kiállítás ötleteket ad, megismertet a kereskedelemben már régebben kapható ikebanatálak lehetőségével, hozzásegít a szebb, kulturáltabb lakás megteremtéséhez.

A versenyre és kiállításra eddig 24 vállalat 62 dolgozója jelentkezett. A 62 résztvevő rekordnak számít. Eynyien még sohasem versenyeztek a díjakért. A résztvevők négy kötelező témakörben indulnak. Vágtott virág kompozíciót (tüzdeli tárl, virágtál), menyasszonyi csokrot és egy szabadon vá-

Gazdálkodás

Gyorsaság

Kétszer ad, aki gyorsan ad — tartja a mondás és persze a mindennapi gyakorlat is ékesen bizonyítja ezt. De most nem az adakozásról, a segítségadásról monduk példát, hanem a gazdasági élet berkeiből. A gyors cselekvés a gazdálkodásban legalább olyan fontos, mint az alóbb emlegetett esetben. Tudniillik egy-egy vállalat rugalmas alkalmazkodása termelésben, technológiában, piaci eladásban a hirtelen változó igényekhez meghatározhatja a termelő szervezet jövődelmezőjét, következésképpen a vállalat kollektívájának anyagi részesedését is.

A gyors alkalmazkodáshoz természetesen jó reflexek szükségesek — a gazdasági életben is! A Szegedi Ruhagyár határozottan gyors volt, amikor számítógépet szerzett, hogy a szabászatit veszteséget a lehető legkisebbre mérsékelje. A sok kicsi sokra megy alapon szép haszont rá tett szert az okos gép segítségével. Az igaz, hogy a számítógéptől még nem lesznek d'vatosabbak, jobbakk az öltönyök, de ami a termelés struktúráját illeti, a szegedi gyár abban is frissnek mutatkozott.

Bátran és gyorsan határozta, hogy ebben az esztendőben hőörgzítéssel gyártanak férfi öltönyöket. Hatmillió forintért vásárolnak összesen 85 darab korszerű gépet, és berendezést olyan gyáraktól, amelyek világhíresek a szabóipari gépgyártásban, s a jelenleg ismert legjobb konstrukciókat szállítják. Erdekeseink ígérkezik a legújabb technológia, hogy hőörgzítéses eljárással készítsék az öltönyöket, a vékony és finom szövetre műanyag közbélést rögzítenek. Az így gyártott ruhák izlésségek, szépek, könnyűek, rugalmasak, szellősek a gyűrődést gyorsan „kirugják” és a tisztításuk is egyszerű. Néhány nyugati országban már ilyen ruhákat járnak. A szegedi gyár ezekből az öltönyökből nagyobb mennyiséget szállít külföldre, de jut belőle a hazai boltokba is — mondták az év elején. De hol vannak ezek a ruhák? Reméljük, hogy amilyen gyorsan döntöttek a gyártástechnológia megválasztásában, éppen olyan gyorsan piacra is „dobják” ezeket a hőörgzítéses újdonságokat. Várjuk!

Lassúság

Akinek nem kell a pénz, annak valószínű nincs is rá szüksége. Az esetek többségében azonban nem erről van szó, inkább a mi körülményeskedésünkről, lassúságunkról, reumaszerű ügyintézésünkről. Egy apróság: a gázművek tévedésből a szomszéd gázszámláját küldte el az OTP fiókjába, ahol A-nak átutalásos betétszámlája van. A pénzintézet adminisztrációja nem vette észre a névcsere, levonta az összeget A. betétjéből. B. pedig abban a hónapban

hiába várta a számláját. A pénzbeszedő azt mondta neki, hogy nem találják.

Később A-nak küldött a pénzintézet egy felszólítást, hogy fizessen még be a betétszámlájára bizonyos összeget, mert nem tudják rendezni adósságát. Kiderült, hogy a gázmd később elküldte A. számláját is, tehát duplán jelentkezett a gáz ára. Ekkor vették észre a szomszédok a tévedést. Mint laikusok gyorsan elintézték volna az egész ügyet. B. szomszéd elvett a pénztárcáját, hogy A. szomszédnak kifizesse a gáz árát, amelyet a számla fillérpontosan feltüntetett.

Persze ez így nem elég körülményes. A téves számlát A. bevitte a pénzintézetbe, ott majd sztrónfrozák a tételet és a számlát visszajuttatják a műveknek. Majd visszaküldik. A művek később majd behajtja a szomszéd. Ismerve a lassúság meghonosított szabályait A. szomszéd mondta is B. szomszédnak, hogy költse el nyugodtan a számla árát, mire magkapja eltélik egy hónap.

Gazdag István

NÉHÁNY JAVASLAT

Hozzászólás a Szeged szobrai sorozathoz

A Délmagyarországon most véget ért Szeged szobrai című sorozat kapcsán a következőket szeretném javasolni: elsősorban azt, hogy ne legyen vége a sorozatnak. Hasonló fejéim alatt továbbra is közöljék az új szegedi szobrokat. A napokban készült el például Mészáros Dezső Radnóti-portréja a róla elnevezett gimnázium részére. A Dóm téri emléksarkok ugyancsak két új szobrot vár: Vigh Tamás Kodály-szobrát és Borsos Miklós Riesz-Haar domborművét. Ezekről az alkotásokról, helyükről, készítőjükről hasznos lenne tájékoztatni a város lakosságát.

Ismét szólnom kell a Csáky-szobor ügyéről! Véleményem szerint, egy kicsit elhamarkodva helyezték át a szobrot a Honvéd térről a Klauzál térre. Jelenleg „hanyatt esik” a figura, mert az áthelyezést végzők rosszul állították fel az alakot. Talapzatának kissé előre kellene lejtetnie — a régi szobrásztörvény szerint. Ha — reményeink szerint — lebontják a hirdetőszekrényt, és helyesen állítják fel a szobrot, akkor emeljék is meg egy kissé. Egy ilyen kis szobornál ugyanis akkor jó az elhelyezés, ha a test függőleges felezője egy magasságban van a nézők szemmagasságának átlagával. Ezt lehetőleg 150 centiméterben kell megállapítani.

Jó volt látni, hogy Tápai Antal szobrászművész neve jelent meg legtöbbször a Szeged szobrai sorozatban. Ez öröm mindannyiunk számára, de természetes is, hiszen itt él Szegeden, több mint 60 éve. Ha műtörténész szemmel vizsgáljuk, el kell ismernünk, hogy Tápai jelentős megbízásainak nagyobb részét hosszú évekkel ezelőtt kapta. Vajon nem a tehetség tékozlása az, ha egy művész életének húsz évét — mégpedig a tapasztalatok legdagadabb év-tizedeit — jelentős feladatok nélkül éli le? A szoborkovácsolás elismert és külföldön is megcsodált technika.

kájú mestere még nem kapott megbízást egyetlen nagyméretű kovácsolt körplasztikára sem. Volt ugyan egy Harcsája, amelyet ezzel a technikával készített, de az elúszott az árral, amely a partföldöt is elöntötte. Lehetőséget kellene találni arra, hogy Tápai megbízást kapjon egy nagyméretű kapált szobor készítésére!

A Somogyi Könyvtár kiadásában megjelenő Híradó „szobros” kiadványának szerkesztői akkor járnak el helyesen, ha jól megvizsgálják a Délmagyarországon közreadott szobrokat, és a két és fél száz címet jól átfésülik, hiszen a bemutatott szobrok és épületdíszek között több kontármunka is akad. A kiadványba csak az igazi értékek, a megőrzésre méltó munkák kerüljenek!

Annak is nagyon örülnek, ha megjelenne a „Debrecen szobrai”-hoz hasonló kiadvány Szeged jelentős alkotásairól. Városunkban — mint köztudott — sok szoborkincs van. Itt látható a legelső magyar szobor másodpéldányai közül az egyik,

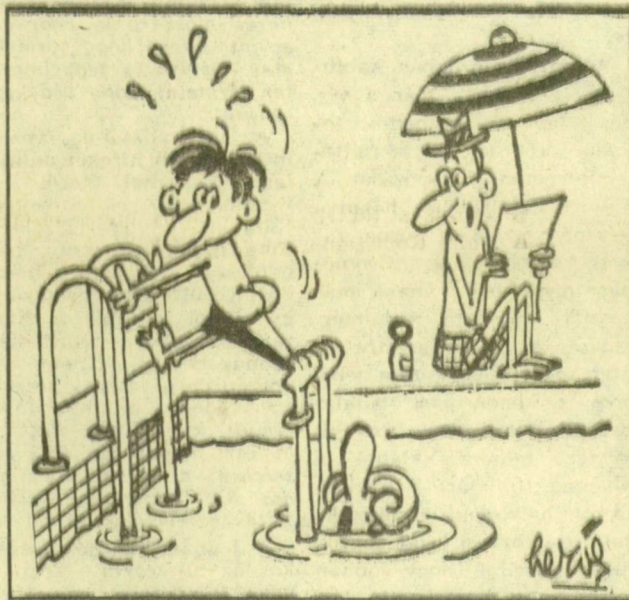
Ferenczy, Fadrusz, Stróbl Alajos, Medgyessy művei mellett a ma élő szobrászok számos alkotása. Nemes cselekedet lenne önálló kötetben bemutatni őket.

Végezetül: jónak tartom a Délmagyarországi Szeged szobrai című sorozatát, bár gyakran bosszantottak felületes adatközléssel, s épp így az is elégedetlenséget keltett bennem, hogy nem igazítottak ki néhány tévedést, elírást. A sorozat azonban így is nagy szolgálatot tett, megkönnyítette az azonosításokat. Segítségével több ismeretlen szerző kilétére derült fény az olvasók jóvoltából.

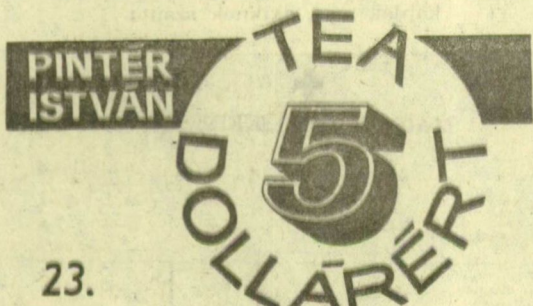
Javasolom, hogy a Szeged szobrai sorozat után Szeged város képművészeti gyűjteményének fotóit is közölje az újság. E sorozat kapcsán be lehetne mutatni a város közgyűjteményeiben levő pannókat, képeket, sgraffitókat, amelyek létéről Akác László is említést tett összefoglaló cikkében.

Tóth Sándor
szobrászművész

Vészhelyzet

— Jenci, sülyedek!

— Ott az a gazember! És még van pofája hordani a kitüntetések! Azonnal kitaláltam, hogy a gazember csak Csánkó lehet. A Nyugat-Németországból érkezett vezérelnék frakkot viselt, és a bal melle teltele volt különböző plectnikkel. — Azért sok kitüntetés van — jegyeztem meg. — Pár márkáért vette őket — legyintett Turner.

Es elmondta, hogy Nyugat-Németországban, Münchenben él egy értelmes özevgyasszony. Huszártiszt volt a férje, de 1946-ban megszökött tőle és kivándorolt Argentínába, ahol később meg is halt. A feleségét otthagva egyedül, árván, minden jövedelem nélkül. Az asszonyt úrilánynak neveiték, egyetlen dologhoz értett, semmi máshoz. Abból a dologból azonban abban az időben Németország nyugatiak által megszállt részén a nála fiatalabbak és szebbek is nehezen élhettek meg, olyan nagy volt a konkurencia. Az özevgyasszony azonban mégsem halt éhen, mert remek ötlete támadt, észrevette, hogy a kintmaradt tisztok felválnak az annak idején, a Horthy-időkben kapott kitüntetésekkel, de egyikük sem hordja őket. A visszavonulás idején eldobálták az érdemrendeket, s mikor ismét szükség lett volna rájuk, nem tudták pótolni őket. Az asszony írt az egyik magyarországi rokonának, aki összeszedett egy csomó kitüntést, és

elküldte neki. Erre a bús özevgy kitüntetés-üzletet nyitott, amely azóta is kitűnően megy. Négy-öt márkáért bármiféle régi magyar kitüntetést meg lehet nála vásárolni. Alighanem Csánkó is ilyen egyszerűen és olcsón dekorálta ki magát a jelvényekkel.

A teremben meglehetősen hűvös volt a hangulat. Eszrevettem, hogy Csánkó mellett Nánássy áll, az egyetlen ember a jelenlevők közül, akit személyesen is ismertem.

Nánássy azonban nem vett észre engem, másval volt elfoglalva. Meglehetősen nagy buzgalommal magyarázott valamit Csánkónak. Mindkettőjüknek ragyogott az arca, szemmel láthatóan meg voltak elégedve a jelenlevők létszámával.

Annál jobban bosszankodott Turner, hogy ilyen sokan megjelentek Csánkó toborzására.

— A szélhámós! — morogta. Tíz jegy sem fogott el, amíg ki nem találta ezt a merénylet-bírókat. Most, persze, eljöttek az emberek, mert kiváncsiak. Községes család! De majd adok én neki gyilkosságot!

23.

Zene csendült fel, a Rákóczi-induló. A hangforrást nem sikerült megtalálnom, alighanem rejtett hangszorokból, magnetofonszalagról közvetítették a muzsikát.

Nánássy, mint valami jól idomított katonaló, felkapta a fejét, és gondosan kiszámított lépéssel a terem közepé felé tartott. Mögötte három lépésnyire Csánkó, két frakkos, kitüntetésekkel teleaggatott úr kíséretében.

Mi a terem közepetájan tartózkodtunk. Nánássy útközben mindkettőnk megpillantott, s szeme tágra meredt a csodálkozástól. Meg is állt, bevárta Csánkót, sügött neki valamit, minden bizonnyal rólunk beszélt, s csak aztán folytatta útját. En észrevettem baljós tekintetét, s a terem sarka felé akartam húzódn, de Turner nem engedte. Eszrevetlén, de határozottan megragadta a csuklóm.

— Itt maradsz! — parancsolta. Közben Nánássy a terem közepére ért, a zené elhallgatott.

— Vitéz Csánkó András vezérezredes úr ömeltősége, a Magyar Nemzetmentők Bajtársi Körének vezérelnöke, a nemzeti érzelmű magyarság vezérlo csillaga és reményeége kíván szólni... Vezérezredes urunk nem tördök az életét fenyegető vörös ügynökökkel, hanem áldozatos lélekkel eleget tesz e percben is nemzeti kötelességének. Nyilvánvaló azonban, hogy ellenségeink berencei e percben is köztünk tartózkodnak. Figyelmeztetem őket — emelte fel a hangját Nánássy, és meredten rám nézett —, hogy minden övérendszabályt foganatosítottunk szeretett vezérünk biztossága érdekében. Figyelmeztetem a gazembereket, hogy merényletük kudarcba fog fulladni, és az árulókat itt, a helyszínen, felkoncoljuk!...

Túlzás lenne azt állítani, hogy e percben a derus nyugdíjévekre gondoltam. Már bántam, hogy igent mondtam Turnernek, és eljöttem erre a teára. Ismét elátkoztam azt a percet, amikor magyar szót akartam hallani, amikor eszembe jutott a szabaleves, füstölt hússal és csipetkével... De most már nem volt visszaút.

Nánássy szavait gyér taps követte. Csak azok ünnepeletek, akik néhány perccel előbb Csánkó társaságában álldogáltak a sarokban.

Csánkó udvarias meghájlással köszöntötte a megjelenteket, és beszélni kezdett:

— Nemzettestvérek! Idegenbe száműzött magyarok! Azért jöttem el közelekk a vén Európából, hogy a magyar szabadság, az ezeréves Magyarországi feltámadásának ígérété hozzam. Az általam vezetett mozgalom, a Magyar Nemzetmentők Bajtársi Kőre, mint az emigrációban élő magyarság egyetlen igazi és önzetlen szervezete, van hivatala kívüni a magyar szabadságot, és az otthon dúló tatárjárás után visszavezetni szülőhazánkat a régi útra. Most, midőn Amerika földjére láttem, sajnálattal kell megállanom, hogy idekint élő honfitársaim egy részében már teljesen kialudt, vagy alig pislákol az a láng, amely ha megszólal a hajnali kakasszó, hitünk szerint lángra gyűjtja majd a szárazföldet és a tengert...

(Folytatjuk.)